

Tak nějak doslova, páč jsme se po svátcích zajeli "podívat za mámou."

Japa vona je moc rozptýlená ☐ . Zajeli jsme se podívat na Kokořínsko, udělat si výlet, zavzpomínat (a trošku se zasmát ☐) a projít se tam v lesích. A spojili jsme to s tím, že vrátíme kamarádce Kachně zapůjčený lis na víno. (A!! Tímto se jí hluboce omlouvám - Kachno promiň, já jsem tupo, chtěla jsem k tomu lisu přihodit lahev vína a nevím proč jsem na to zapoměla!!! Asi, že jak jsme si dali ten suchej měsíc, tak že ostatní taky musej??? Nevim, snad to do příště nezapomenu a napravím to) .

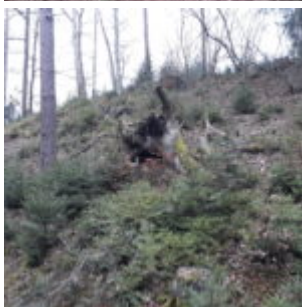
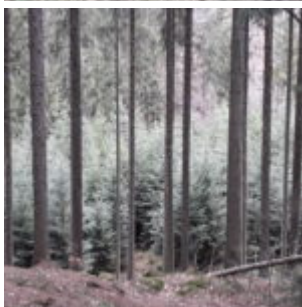
Vyrazili jsme tak nějak kolem půl dvanáctý a v jednu jsme vystupovali z auta. Když jsme tu byli minule, měli jsme úkol a hárající Tali. Teď jsme si vystoupili z auta s rukama v kapsách a..... s hodnou Taliprtkou. Teda takhle já jsem ji tak vnímala určitě, páníček by byl nejradši, kdyby mu roboticky pochodovala asi u nohy, nebo co. Nějak zapomíná, že má ohaře. Ohaře z ohařů nejohařovitějšího, německýho. Že to není pekinéz, který se mu bude batolit kolem kotníkůch.

Já jsem si užívala toho, že když se zavolalo, písklo, tak se i příběhlo. Ano, někdy se zdůrazněním, ale příběhlo. Měl by si vzpomenout na doby nedávný. A nejen to, že se příběhlo. Dařilo se taky Tali zastavit na místě třeba v případě, že se před námi objevili lidi. A mimo to teda, taky k mojí velké radosti se nechala vyhecovat k tomu, že jsem ji v úvozové cestě posílala ze strany na stranu, bez toho, aby měla tendenci pak běžet dál. Naopak čekala vždy na hraně úvozu na další pokyn a lítala tam stejně jako Rumíček jako pako největší. V lese, na novém místě, kde bylo spousta zajímavých jiných věcí. A spousta pachů. A zvěř na dosah, jak se ukázalo o kus dál.

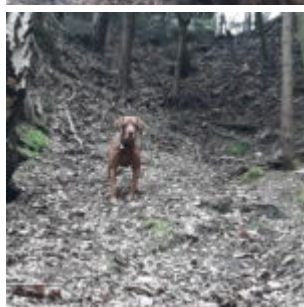
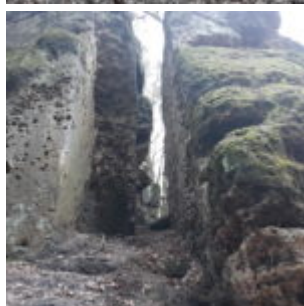
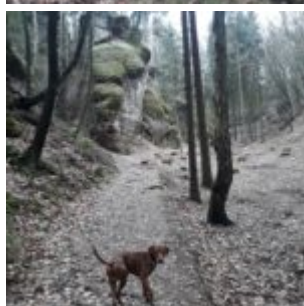
To už jsme zkontrolovali nakolik je máteř rozptýlená a zanechali dole pod skálou něco na zub pro zvířectvo lesní. Sešli z turistický trasy a zanořili se hloubš do lesa. Je tady opravdu nádherně, znám to tu od dětství, už jako škrvně jsem tu jezdívala po zadnici v listí ze strání dolů, když tu s námi máma pobývala na chatě. Můžete tu chodit hodiny mezi skálama a nudit se nebudete. Teď jsme se taky nenudili. Neb v mladý smrčině těsně u cesty značil Rumíček nějaký to zvířectvo. Proběhlo to velmi rychle ☐ . Tali na to přišla jen o pár vteřin později a to já už jsem stihla vydat pokyny a mohla si na nich taky trvat. Trochu hlasitěji, příznávám. Nicméně zvládla to a zvládla i to, že pak srna vyběhla ze smrčiny za našimi zády. Tali tancovala po cestě, ale nechala se ukočírovat. Trošku si jódlovala, ale dalo se to, dalo se

to. A bylo to na velkou pochvalu i odměnu.

Jen páník měl trošku problém pochopit to, že má Tali díky tomu trochu rozjitřenou svou ohaří duši. Aby nevznikalo zbytečný napětí.....vykopla jsem ho dopředu a my si s Rumíčkem vytáhli z kapsy šňůrku od klíčů a šli si s ní blbnout. Rumouš si jí nadšeně házel nad hlavou, hledal ji v terénu a honil ji ve vzduchu a dělali jsme si spolu koninky. A taky si jen tak šli, posílala jsem ho do strání. Užívala jsem si toho, že jsem v místě, kde jsem řádívávala jako malej špunt.

Trošku toho rozptýlení.....

Vzhledem k tomu, že byl Brtník vykopnutej napřed, nemohla jsem mu sdělit, že se na

rozcestí v Kačině vydal trochu jinou cestou, než bychom měli jít. A tak jsem to nechala být a šli jsme za nima. Došli jsme s Rumíčkem k Obraznici, což je ve skále vykutáný prostor, kde se za třicetileté války ukřívaly cennosti z místního panství. Prý tu pobýval i poustevník. Pro mě jako dítě to bývalo děěšně tajemný a nebezpečný místo. ☐ .

Kousek nad Obraznicí stojí nahoře romanovský kostelíček /resp. kaple je to, ale pro mě to je od dětství zkrátka kostelíček ☐ /. Dneska už to bohužel není ani kaple, ani kostel, ale rekreační objekt. Na jednu stranu je to dobře, protože jinak už by z toho dávno byla ruina. Vystoupali jsme s Rumíčkem nahoru pod pozemek statku Najmanových. Měli tehdá vražedného kohouta avýbornej hrách, kterej jsme jim chodívali jako děti tak trochu to, krást ☐ A taky měli prasátka, ke kterým jsem se kdysi coby tak tříletý robě odebrala se svým lepenkovým kufírkem poté, co mi doma bylo naznačeno, že jsem něco jako prase a měla bych se tudíž k prasátkům odstěhovat ☐ . Nu co, když mě nechcete, půjdu k nim teda bydlet, řekla jsem si, sbalila čemodán a vydala se do světa. A voni už si to příště rozmysleli, takovýdle komentáře , že jo. ☐ ☐ . Nahoře na lavičce seděl Brtník s Tali, která se mi rozletěla vstříc. Sdělila jsem drahé polovici, že je zcela někde jinde a že jsme se v Kačině měli dát jinudy. Nechtělo se mu vracet a tak jsme to švenkli lesem po zvířecí stezičce dole pod kostelíčkem a chatama.

Tali byla přičetná a stačilo ji korigovat hlasem k tomu, aby se držela v naší blízkosti. Pochopitelně byla z prostředí nadšená, bujná a kdyby mohla, lítala by v okruhu taaaak asi několik desítek kilometrů ☐ . O to hezčí, že to naše zadání v podstatě respektovala. Když jsme se napojili do úvozu, kterým jsme předtím v lese už šli, byla ochotná dokonce vnímat klikr a hezky spolupracovat. Pro mě hezky spolupracovat znamená, že se domlouváme, že

nemusím povelovat a že si mě pes hlídá sám. A to se nám dařilo. Těsně před autem jsme si spolu daly i hezkou chůzi u nohy.

Pak už jen ohařiska hópli do kufru a já mohla zavolat Kachně, že vyrazíme a sejdem se v hospodě U Grobiána. Kde měli mít otevříno. Ovšem k našemu překvapení už měli naopak zavříno. Áha, takže to se budem muset sejít někde jinde. A nebude to ani U Báby Šubrový, pač jak na potvoru i tady mají zavříno. Ale! U Pobudy už otevříno mají a tak jsme zamířili tam. Snad se tam může se psy. Může a je tam velmi útulno. A tak jsme tam, když dorazila celá kachní rodina v počtu 3+2 - neboli tři káčata a dva rodičové - strávili kus příjemného odpůldne. Musím pochválit Tali, která se kupodivu ani nerozjuchala, když se k nám všichni připojili, ale způsobně zůstala na místě a pak si lehla a chrápala. Na rozdíl od Rumouška, kterej byl nadšen z Kačenky a její panenky a hrozně rád by se družil. Což by bylo možný, ale někde úplně jinde než v hospodě u stolu. - . Hezky jsme si popovídali, a pak se rozjeli do svých domovů. S tím, že až zas třeba na jaře vyrazíme "za mámou" - spojíme to s nějakým výletem společným. Páč tady je vážně krásně.